

РЕШЕНИЕ

№ 8

гр. Кърджали, 23.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – КЪРДЖАЛИ, I. СЪСТАВ, в публично заседание на трети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Деян Г. Събев

Членове: Йорданка Г. Янкова
Георги Ст. Милушев

при участието на секретаря Красимира Хр. Боюклиева
в присъствието на прокурора Ж. Д. Ст.
като разгледа докладваното от Деян Г. Събев Въззивно частно наказателно
дело № 20215100600247 по описа за 2021 година
и за да се произнесе, взе предвид следното:

С Определение № 228/26.10.2021 год., постановено по Ч.н.дело № 882/2021 год., на основание чл.25 ал.1, във вр. с чл.23 ал.1 от НК Кърджалийският районен съд е определил на И. Т. Т. от гр.Б. , за осъжданията му с Определение № 63/16.04.2014 год. по Н.о.х.дело № 308/2014 год. по описа на ОС - Б. и Съдебно решение на съда в У. И. от 24.09.2013 г од., влязло в сила като окончателно на 14.11.2016 год., № 861/2013 год., пл.рег. - 1235/2013 год. рег. присъди, потвърдено от Апелативен съд в Триест с Решение № 2016/470 от 07.04.2016 год., прието за изпълнение с Определение № 21299/22.12.2020 год. по Ч.н.дело № 281/2020 год. по описа на ОС - Кърджали, изменено с Решение № 260018/18.02.2021 год. по В.ч.н.дело № 10/2021 год. по описа на АС - Пловдив, едно общо наказание, по тежкото от двете - „лишаване от свобода” за срок от 1 година и 8 месеца , при първоначален „общ” режим на изтърпяване. Постановил е отделно изтърпяване на наказанието, наложено на И. Т. Т. с Определение № 92/03.04.2012 год. по Н.о.х.дело № 439/2012 год. по описа на ОС - Б. -

„лишаване от свобода” за срок от 3 години, при първоначален „общ“ режим, както и „глоба” в размер на 1 000 лв., като е приспаднал изтърпяното отчасти наказание „лишаване от свобода”, считано от 18.09.2020 год. Със същото определение съдът е постановил отделно изтърпяване на наказанието, наложено на И. Т. Т. със Съдебно решение на съдия-следовател към съда в гр.В. от 20.01.2014 год., влязло в сила като окончателно на 08.03.2014 г од., № 2039/2013 год., гл.рег. - 91/2014 год. рег. присъди, прието за изпълнение с Определение № 21299/22.12.2020 год. по Ч.н.дело № 281/2020 год. по описа на ОС - Кърджали, изменено с Решение № 260018/18.02.2021 год. по В.ч.н.дело № 10/2021 год. по описа на АС - Пловдив - „лишаване от свобода” за срок от 1 година и 11 месеца, при първоначален „общ“ режим, като е приспаднал времето на изтърпяното наказание в държавата, в която е постановена присъдата, в това число и предварително (превантивно) задържане за срок от 1 година 6 месеца и 6 дни. Първоинстанционният съд е постановил с определението си отделно изтърпяване и на наказанието, наложено на И. Т. Т. с Присъда № 260053 /15.07.2021 год. по Н.о.х.дело № 291/2021 год. по описа на РС -Кърджали - „лишаване от свобода” за срок от 4 месеца, при първоначален „общ“ режим. Оставил е без уважение искането на РП - Кърджали за увеличаване на основание чл.24 от НК на определеното общо и най-тежко наказание „лишаване от свобода” по отношение на И. Т. Т..

Против така постановеното определение е постъпила въззивна жалба от защитника на осъдения И.Т. – адв.П.С. от АК - София, в която същият твърди, че определението на първоинстанционния съд е неправилно и незаконосъобразно. Счита, че направеното групиране от първоинстанционния съд на осъжданията на И.Т. по Н.о.х.дело № 308/2014 год. по описа на ОС - Бургас и съдебното решение на съда в У., И. от 24.09.2013 г од., влязло в сила като окончателно на 14.11.2016 год., прието за изпълнение с Определение от 22.12.2020 год. по Ч.н.дело № 281/2020 год. на Окръжен съд - Кърджали, изменено с Решение по В.ч.н.дело № 10/2021 год. по описа на АС - Пловдив, е неправилно; както е неправилно и постановяването на отделно изтърпяване на наказанията по останалите три осъждания на И.Т.. Развива съображения, че са налице предпоставките за приложението на чл.25, във вр. с чл.23 от НК за всички осъждания на И.Т., поради което на същия следва да бъде определено едно общо наказание „лишаване от свобода“ за срок от 3 години, при първоначален „общ“ режим, към което да не бъде присъединявано

наказанието „глоба“ в размер на 1 000 лв., поради изтекла изпълнителска давност по чл.82 ал.4, във вр. с ал.1 т.5 от НК по отношение на това наказание. Моли да бъде отменено обжалваното определение, вместо което да бъде постановено друго, с което да бъде извършена кумулация на всички осъждания на И.Т., като на същия бъде определено едно общо най-тежко наказание в размер на 3 години „лишаване от свобода“, към което да не бъде присъединявано наказанието „глоба“ в размер на 1 000 лв. Алтернативно моли с жалбата си обжалваното определение да бъде изменено, като бъдат приспаднати времето, през което по отношение на И.Т. е била взета мярка за неотклонение „задържане под стража“ и „домашен арест“ по Н.о.х.дело № 439/2012 год. по описа на ОС – Бургас в размер на 3 месеца и 23 дни; както и времето, през което осъденият Т. е бил с мярка за неотклонение „задържане под стража“ в размер на 1 месец и 20 дни по Н.о.х.дело № 308/2014 год. по описа на ОС – Бургас. В съдебно заседание защитникът на осъдения Т. поддържа жалбата си по изложените в нея съображения. Осъденият Т. в съдебно заседание моли да му бъде наложено минимално наказание.

Първоинстанционното определение е протестирано и от РП – Кърджали, като в протеста се твърди, че определението е необосновано и като такова – неправилно, без да се излагат подробни съображения в тази връзка. В съдебно заседание прокурорът от ОП – Кърджали заявява, че не поддържа протеста, като счита жалбата на защитника на осъдения И.Т. за неоснователна. Намира определението на първоинстанционния съд за обосновано, законосъобразно и мотивирано, поради което моли същото да бъде потвърдено.

Окръжният съд, при извършената проверка изцяло на правилността на обжалваното определение, в изпълнение на правомощията си по чл.341 ал.1, във вр. с чл. 313 и сл. НПК и с оглед изложените в жалбата и протеста оплаквания, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата и протестът са подадени от легитимирани за подаването им лица срещу подлежащ на въззивно обжалване съдебен акт и в законоустановения срок, поради което същите са процесуално допустими.

По жалбата на защитника на осъдения И. Т. Т..

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Видно от събраните от първоинстанционния съд доказателства - Справка за съдимост, заверени преписи от присъда и от определения за одобряване на споразумения по чл.381 и сл. от НПК, приети писма от ОП – Бургас и Затвора - Бургас, както и от приложеното като доказателство Ч.н.дело № 281/2020 год. по описа на Окръжен съд – Кърджали, И. Т. Т. е осъждан 5 пъти с влезли в сила присъди и определения за одобряване на споразумения по чл.381 и сл. от НПК /последните имащи последиците на влезли в сила присъди/ на наказания „лишаване от свобода” и „глоба” за извършени умишлени престъпления от общ характер, следва:

1. С влязло в сила на 03.04.2012 год. Определение № 92/03.04.2012 год. по Н.о.х.дело № 439/2012 год. по описа на ОС - Бургас, с което е одобрено споразумение за решаване на наказателното дело по реда на чл.381 и сл. от НПК /имащо последиците на влязла в сила присъда/, И. Т. Т. е осъден за извършено на 03.08.2011 год. и 04.08.2011 год. продължавано престъпление по чл.249 ал.1, във вр. с чл.26 ал.1 от НК, както и за извършено на 09.08.2011 год. продължавано престъпление по чл.249 ал.3, във вр. с чл.26 ал.1 от НК, за които при приложението на чл.23 ал.1 от НК му е определено едно общо наказание „лишаване от свобода” за срок от 3 години, изпълнението на което е отложено на основание чл.66 ал.1 от НК с изпитателен срок от 5 години, към което на основание чл.23 ал.3 от НК е присъединено наказанието „Глоба” в размер на 1 000 лева;

2. С влязло в сила на 16.04.2014 год. Определение № 63/16.04.2014 год. по Н.о.х.дело № 308/2014 год. по описа на ОС - Бургас, с което е одобрено споразумение за решаване на наказателното дело по реда на чл.381 и сл. от НПК /имащо последиците на влязла в сила присъда/, И. Т. е осъден за извършено на 09.08.2011 год. престъпление по чл.249 ал.4, във вр. с ал.3 от НК, както и за извършено на 10.08.2011 год. престъпление по чл.249 ал.4, във вр. с ал.3 от НК, за които при приложението на чл.23 ал.1 от НК му е определено едно общо наказание „лишаване от свобода” за срок от 1 година, изпълнението на което е отложено на основание чл.66 ал.1 от НК с изпитателен срок от 4 години.

С Определение № 226/08.12.2014 год., постановено по Ч.н.дело № 858/2014 год. по описа на ОС - Бургас, влязло в сила на 29.12.2014 год., за осъжданията му по Н.о.х.дело № 439/2012 год. по описа на ОС - Бургас и

Н.о.х.дело № 308/2014 год. по описа на ОС - Бургас, на И. Т. Т. е наложено едно общо наказание, по-тежкото от двете, а именно: наказание „лишаване от свобода“ за срок от 3 години, изпълнението на което на основание чл.66 ал.1 от НК е отложено за срок от 5 години;

3. С Определение № 21299/22.12.2020 год., постановено по Ч.н.дело № 281/2020 год. по описа на ОС - Кърджали, изменено с Решение № 260018/18.02.2021 год. по В.ч.н.дело № 10/2021 год. по описа на АС - Пловдив, е прието за изпълнение изпълнително съдебно решение на съда в У., И. от 24.09.2013 год., влязло в сила като окончателно на 14.11.2016 г од., № 861/2013 год., гл.рег. - 1235/2013 год. рег. присъди, потвърдено от Апелативен съд в Т. с Решение № 2016/470 от 07.04.2016 год., с което И.Т. е осъден и му е наложено едно общо наказание „лишаване от свобода“ за срок от 1 година и 8 месеца за извършени в условията на продължавано престъпление - в Т. У. на 14.07.2012 г., в П. на 18 и 19.07.2012 г од., и в П. на 18 и 19.07.2012 год., престъпления по чл.61 ал.2, чл.110, чл.617 от НК на Р. И., чл.110, чл.55 ал.1 от Законодателен указ № 231/2007 год. на Р. И., престъпления по чл.61 ал.2, чл.81, чл.110 и чл.617 ал.1 от НК на Р. И., чл.56, чл.110 от НК и чл.55 ал.1 от Законодателен указ № 231/2007 год. на Р. И., съставляващи престъпления по чл.249 ал.3 от НК на Република България, по чл.249 ал.1 от НК на Република България и по чл.249 ал.1, във вр. с чл.18 ал.1 от НК на Република България. С определението, на основание чл.57 ал.1 т.3 от ЗИНЗС съдът е определил първоначален „общ“ режим на изтърпяване на наказанието, като на основание чл.457 ал.5 от НПК е приспаднал при изпълнение на наказанието „лишаване от свобода“ за срок от 1 година и 8 месеца предварителното задържане в производството по ЕЗА и по взета мярка за неотклонение „задържане под стража“, считано от 18.09.2020 год., до влизане в сила на определението в сила;

4. С Определение № 21299/22.12.2020 год. по Ч.н.дело № 281/2020 год. по описа на ОС - Кърджали, изменено с Решение № 260018/18.02.2021 год. по В.ч.н.дело № 10/2021 год. по описа на АС - Пловдив, е прието за изпълнение изпълнително съдебно решение от С.П.С. /съдия-следовател/ към съда в гр.Венеция от 20.01.2014 год., влязло в сила като окончателно на 08.03.2014 год., № 2039/2013 год., гл.рег. - 91/2014 год. рег. присъди, с което И.Т. бил осъден и му било наложено едно общо наказание „лишаване от свобода“ за срок от 1 година и 11 месеца за извършени от м.април 2012 год. до м. юни

2012 год. в П. д. П., М. д. Л., Г. и Ч. престъпления по чл.81 ал.2, чл.110, чл.617 от НК на Р. И. и чл.81 ал.2, чл.110, чл.55 ал.9 от Законодателен указ № 231/2007 год. на Р. И., съставляващи престъпления по чл.249 ал.3 от НК на Република България и чл.249 ал.1 от НК на Република България. С определението, на основание чл.57 ал.1 т.3 от ЗИНЗС съдът е определил първоначален „общ“ режим на изтърпяване на наказанието, като на основание чл.457 ал.5 от НПК е приспаднал при изпълнение на наказанието „лишаване от свобода“ за срок от 1 година и 11 месеца времето на изтърпяното наказание в държавата, в която е постановена присъдата, в това число и предварително /превантивно/ задържане за срок от 1 година 6 месеца и 6 дни, или с остатък за изтърпяване от 4 месеца и 24 дни; и

5. С Присъда № 260053/15.07.2021 год., постановена по Н.о.х.дело № 291/2021 год. по описа на РС - Кърджали, И. Т. е осъден за извършено на 18.09.2020 год. престъпление по чл.318 от НК, за което му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 4 месеца, при първоначален „общ“ режим на изтърпяване, като присъдата е влязла в сила на 31.07.2021 год.

При тези данни първоинстанционният съд е приел, че е налице група от престъпления, извършени в реална съвкупност, за които са приложими разпоредбите на чл.25 във вр. с чл.23 от НК, предмет на следните две осъждания на И.Т.а: това по Н.о.х.дело № 308/2014 год. по описа на ОС – Бургас, за извършени на 09.08.2011 год. и 10.08.2011 год. престъпления, за които присъдата е влязла в сила на 16.04.2014 год.; и по изпълнително съдебно решение на съда в У. И. от 24.09.2013 г од., влязло в сила като окончателно на 14.11.2016 год., потвърдено от Апелативен съд в Триест с Решение № 2016/470 от 07.04.2016 год., за извършени на 14.07.2012 год., 18.07.2012 год. и 19.07.2012 год. престъпления. Първоинстанционният съд е посочил, че в тази група престъпленията са извършени, преди да е имало влязла в сила присъда за което и да е от тях. С оглед на това, съдът е определил на осъдения И.Т. едно общо наказание по тези осъждания, по-тежкото от тях, а именно – наказание „лишаване от свобода“ за срок от 1 година и 8 месеца, което е постановил да се изтърпи от И.Т. при първоначален „общ“ режим, на основание чл.57 ал.3 от ЗИНЗС, мотивирайки се, че същия не е с висока степен на обществена опасност. Направените изводи и изложените от първоинстанционния съд съображения при

групирането на наказанията по посочените две осъждания на И.Т. са съобразени с разпоредбите на материалния закон и се споделят напълно и от настоящия състав, поради което не е необходимо същите да бъдат преповтаряни.

По отношение на осъжданията на И.Т. с определение по Н.о.х.дело № 439/2012 год. по описа на ОС - Бургас, с което същия е осъден на наказание „лишаване от свобода” за срок от 3 години, изпълнението на което е отложено на основание чл.66, ал.1 от НК с изпитателен срок от 5 години, влязло в сила на 03.04.2012 год., от една страна, и тези, предмет на присъдите на италианските съдилища – изпълнително съдебно решение на съда в У., И. от 24.09.2013 год., влязло в сила като окончателно на 14.11.2016 год., потвърдено от Апелативен съд в Триест с Решение № 2016/470 от 07.04.2016 год., и изпълнително съдебно решение на съдия- следовател към съда в гр.В. от 20.01.2014 год., влязло в сила като окончателно на 08.03.2014 год., от друга страна, не са налице условията за определяне на общо наказание по чл.25 ал.1, във вр. с чл.23 ал.1 от НК. Това е така, тъй като деянията, предмет на чуждите присъди са извършени съответно на 14.07.2012 год., 18.07.2012 год. и 19.07.2012 год., съответно в периода от м. април 2012 год. до м. юни 2012 год., а определението по Н.о.х.дело № 439/2012 год. по описа на ОС - Бургас е влязло в сила на 03.04.2012 год, т.е. престъпленията, за които Т. е осъден с присъдите, постановени от италианските съдилища, са извършени след влизане на определението /имащо последиците на влязла в сила присъда/ по Н.о.х.дело № 439/2012 год. по описа на ОС – Бургас в сила и се намират с престъпленията, предмет на същото определение, в отношение на рецидив, до какъвто правилен – законосъобразен и обоснован извод е достигнал и първоинстанционния съд.

Обосновани и законосъобразни са и изводите на първоинстанционния съд, че деянието, предмет на присъдата по Н.о.х.дело № 291/2021 год. по описа на РС -Кърджали, с която И.Т. е осъден на „лишаване от свобода” за срок от 4 месеца, при първоначален „общ” режим на изтърпяване, е извършено от Т. след влизане в сила на съдебните актове по всички описани по-горе други негови осъждания, поради което това деяние се намира в отношение на рецидив спрямо всички други престъпления и не може да бъде групирано с наказанието за никое от тях, поради което правилно решаващият

съд е постановил отделно изтърпяване на наказанието по това осъждане, при първоначален „общ” режим, на основание чл.57 ал.3 от ЗИНЗС, предвид невисоката обществена опасност на дееца.

Изцяло споделими са изложените от районния съд съображения относно невъзможността за групиране помежду им на наказанията, предмет на осъжданията на И.Т. с двете присъди на италианските съдилища. Това е така, тъй като както обосновано е посочил и първоинстанционния съд, по отношение на тях това е недопустимо. Подобно групиране противоречи на изискванията на Конвенцията за трансфер на осъдени лица и представлява намеса в суверенната власт на решаващите съдилища на осъдилата българския гражданин държава, като приключвайки процедурата по трансфер на наказанието, българската държава, съгласно приетия ангажимент по чл.9, т.1 б.,а“ от Конвенцията, е приела да продължи на своя територия изпълнението на наказанието в пределите, при които същото е постановено от съда в осъдилата държава. Обосновано съдът е посочил в мотивите към обжалваното определение, че съобразно чл.10 т.1 от Конвенцията, изпълняващата държава е обвързана от правния характер и срока на определеното наказание от съдилищата в Р. И., съгласно действащата там нормативна уредба, при която от страна на българския гражданин са извършени деянията и са проведени наказателни производства, приключили с двете присъди, което означава, че България е обвързана с определения срок на наказанието, което следва да бъде търпяно от И.Т. по всяка от тях поотделно, а изключения от това са регламентирани в чл.10 т.2 и чл.11 от Конвенцията, в които не попада настоящата хипотеза. Правилно първоинстанционният съд е приел още, че няма пречка за кумулиране на наказанията, предмет на определения по Н.о.х.дело № 308/2014 год. по описа на ОС - Бургас и на решението на съда в Удине, Италия от 24.09.2013 год., тъй като това няма за последица преразглеждане на решението на съда в чуждата държава, в частта относно размера на наложеното наказание на Т., и няма да подмени волята на осъдилата държава относно срока на наказанието, което следва да търпи осъденият българския гражданин.

Съобразен с материалния закон е и изводът на първоинстанционния съд – че в случая са възможни още два варианта за групиране на наказанията, наложени на И.Т., както следва: I-ви вариант - за определяне на общо наказание по присъдата по Н.о.х.дело № 308/2014 год. по описа на ОС -

Бургас и изпълнително съдебно решение на съда в гр.Венеция от 20.01.2014 год., и постановяване на отделно изтърпяване на наказанията, наложени на Т. с определението по Н.о.х.дело № 439/2012 год. по описа на ОС - Бургас, с изпълнително съдебно решение на съда в У., И. от 24.09.2013 г од., и с присъдата по Н.о.х.дело № 291/2021 год. по описа на РС-Кърджали; и II-ри вариант - за определяне на общо наказание на Т. по наложените му такива с определенията по Н.о.х.дело № 439/2012 год. по описа на ОС - Бургас и Н.о.х.дело № 308/2014 год. по описа на ОС – Бургас, и постановяване на отделно изтърпяване на наказанията, наложени на И.Т. с изпълнително съдебно решение на съда в гр.Венеция от 20.01.2014 год., с изпълнително съдебно решение на съда в У., И. от 24.09.2013 г од., и с присъдата по Н.о.х.дело № 291/2021 год. по описа на РС - Кърджали. Всъщност, настоящата инстанция намира, че и при трите варианта сбора от наказанията, които следва да изтърпи осъдения Т. /общо определено такова + отделно изтърпяване на останалите наказания/, е един и същ, при което е правилен избора на първоинстанционния съд за групиране на наказанията му с обжалваното определение, доколкото същото може да се счете за най-благоприятно за осъдения, с оглед възможността при евентуално прилагане на чл.24 от НК да бъде изтърпян от осъдения най-малък размер на общото наказание.

Настоящата инстанция намира за правилно – обосновано и законосъобразно, определението на първоинстанционния съд в частта му, с която е оставено без уважение искането на РП – Кърджали за увеличаване на определеното общо наказание „лишаване от свобода“ на осъдения Т., на основание чл.24 от НК, мотивирано от районния съд с обстоятелството, че съвкупността от престъпления включва деяния, почти всички от които /без това, предмет на присъдата по Н.о.х.дело № 291/2021 год. по описа на РС – Кърджали/ са извършени от осъдения през 2011 год. и 2012 год., като тази отдалеченост във времето на инкриминираната дейност занижава и обществената опасност на дееца, респ. Мотивирано и с правилната преценка на съда, че така определеното общо наказание „лишаване от свобода“ за срок от 1 година и 8 месеца е достатъчно за постигане на целите по чл.36 от НК - да се превъзпита и поправи осъдения към спазване на законите.

С оглед изложените по-горе съображения настоящата инстанция намира за неоснователни оплакванията на защитника на осъдения И.Т. за

неправилност на първоинстанционния съдебен акт, респ. неоснователно е и направеното с жалбата основно искане за отмяна на обжалваното определение и определяне на едно общо наказание на Т. за всички посочени по-горе негови осъждания, най-тежкото от тях, а именно: наказание „лишаване от свобода“ за срок от 3 години, тъй като не са налице законовите предпоставки за това.

Неоснователни са и направените искания с жалбата – да не бъде присъединявано към така определеното общо наказание „лишаване от свобода“ наложеното на И.Т. кумулативно наказание „глоба“ в размер на 1 000 лв., поради изтекла давност за изпълнение на същото; както и да бъде изменено обжалваното определение, като бъдат приспаднати от наказанието „лишаване от свобода“ времето, през което по отношение на осъдения Т. е била взета мярка за неотклонение „задържане под стража“ и „домашен арест“ по Н.о.х.дело № 439/2012 год. по описа на ОС - Бургас, а така също и времето, през което по отношение на Т. е била взета мярка за неотклонение „задържане под стража“ по Н.о.х.дело № 308/2014 год. по описа на ОС – Бургас. Впрочем, същите искания са били правени и пред контролирания съд, който обосновано не ги е уважил. Макар и да не споделя мотивите на първоинстанционния съд, с които не е уважил искането на защитника на осъдения Т. да не бъде присъединявано към така определеното общо наказание „лишаване от свобода“ и наложеното на И.Т. кумулативно наказание „глоба“ в размер на 1 000 лв., поради изтекла давност за изпълнението на същото – че наказанието „глоба“ било наложено на Т. наред с наказанието „лишаване от свобода“, а когато санкцията била цялостна и единна, възможността за изпълнението ѝ се погасявала след изтичане на най-дългия измежду давностните срокове, свързани с отделните ѝ компоненти; и тъй като давностният срок по чл.82 от НК за изпълнение на наказанието „лишаване от свобода“ в случая бил по-дълъг и към момента не бил изтекъл, нямало как и кумулативно наложеното наказание „глоба“ да е погасено по давност, настоящият състав намира, че като краен резултат неуважаването на това искане е правилно. Това е така, тъй като предметът на настоящото производство е групиране на наказанията на осъденото лице във вида, в който са наложени същите с отделни съдебни актове, с приспадане на изтърпяна част от съответното наказание /където такова е приложимо/, без да бъдат обсъждани и решавани въпроси, свързани с погасяване на изпълнението на

дадено наказание, поради настъпила давност за изпълнение, като възражение за такава биха могли да бъдат правени при насочване на принудително изпълнение на наказанието, в производство по реабилитация на осъдения и т.н.. Правилно първоинстанционният съд е отказал да приспадне от съответните наказания „лишаване от свобода“ времето, през което по отношение на осъдения Т. са били взети мерки за неотклонение „задържане под стража“ и „домашен арест“ по Н.о.х.дело № 439/2012 год. и по Н.о.х.дело № 308/2014 год., и двете по описа на ОС – Бургас, мотивирайки се с липса на приобщени към настоящото дело съдебни актове, с които тези мерки за процесуална принуда са били взети/изменени или отменени, както и с възможността зачитане на изтърпени мерки за процесуална принуда „задържане под стража“ и „домашен арест“ да бъде извършено по реда на чл.417 от НПК от прокурора при изпълнение на наказанието, след събиране на необходимите данни в тази насока. Още повече, че по делото е приложено писмо с изх. № 98/21 от 20.10.2021 год. от Началника на Затвора – Бургас, от което се установява, че към момента на изготвяне на писмото осъденият Т. търпи наказание „лишаване от свобода“ за срок от 3 години, наложено му по Н.о.х.дело № 439/2012 год. по описа на ОС – Бургас, като му са зачетени предварителен арест в размер на 2 месеца и 28 дни и домашен арест в размер на 25 дни, или общо зачетени 3 месеца и 23 дни, именно за които претендира да бъдат приспаднати защитникът на осъдения Т.; а по отношение на задържането на Т. по Н.о.х.дело № 308/2014 год. по описа на ОС – Бургас в размер на 1 месец и 20 дни е посочено, че наложеното по посоченото дело наказание „лишаване от свобода“ за срок от 1 година не е привеждано в изпълнение. Всъщност, по реда на чл.417 от НПК от прокурора биха могли да бъдат съобразени и евентуални други данни относно времето на задържане на И.Т. по ЗМВР и по НПК /извън мерките за процесуална принуда/ по посочените по-горе дела, каквито данни в настоящото производство липсват.

В тази връзка следва да се посочи, че правилно първоинстанционният съд е приспаднал на основание чл.25 ал.2 от НК от наказанието „лишаване от свобода“ за срок от 3 години, наложено на И.Т. с Определение № 92/03.04.2012 год. по Н.о.х.дело № 439/2012 год. по описа на ОС – Бургас, чието отделно изтърпяване съдът е постановил, изтърпяното отчасти наказание „лишаване от свобода“, считано от 18.09.2020 год. Съответно, правилно от наказанието „лишаване от свобода“ за срок от 1 година и 11

месеца, наложено на И.Т. с изпълнително съдебно решение на съдия-следовател към съда в гр.В. от 20.01.2014 год., влязло в сила като окончателно на 08.03.2014 год., прието за изпълнение с Определение № 21299/22.12.2020 г. по Ч.н.дело № 281/2020 год. по описа на ОС - Кърджали, изменено с Решение № 260018/18.02.2021 год. по В.ч.н.дело № 10/2021 год. по описа на АС – Пловдив, чието отделно изтърпяване също е постановено с обжалваното определение, първоинстанционният съд е приспаднал времето на изтърпяното наказание в държавата, в която е постановена присъдата, в това число и предварително (превантивно) задържане за срок от 1 година 6 месеца и 6 дни.

Законосъобразно, в съответствие с разпоредбите на ЗИНЗС, първоинстанционният съд е постановил общото наказание на осъдения Т., както и всяко от наказанията, чието отделно изтърпяване е постановил с обжалваното определение, да бъдат изтърпени при първоначален „общ“ режим, на основание чл.57 ал.3 от ЗИНЗС.

По протеста на РП – Кърджали.

Разгледан по същество, протестът е неоснователен.

С оглед изложените по-горе в мотивите съображения във връзка с жалбата на защитника на осъдения Т. относно правилността – обосноваността и законосъобразността на обжалваното определение, настоящата инстанция намира, че не е необходимо преповтарянето им във връзка с подадения протест. Още повече, че конкретни оплаквания не се съдържат в протеста, а и същия не се поддържа от прокурора, участващ в производството пред въззивната инстанция.

Предвид изложеното, настоящата инстанция намира, че обжалваното определение е правилно – обосновано и законосъобразно, и при постановяването му не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, поради което следва същото да бъде потвърдено.

Ето защо, и на основание чл.341 ал.1, във вр. с чл.334 т.6, във вр. с чл.338 от НПК, Окръжният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Определение № 228/26.10.2021 год., постановено по Ч.н.дело № 882/2021 год. по описа на Кърджалийския районен съд.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____